

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Трестового фонду з прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Переклад не є обов'язковим для Суду. Для додаткової інформації дивіться повний текст копірайту наприкінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційне повідомлення з юриспруденції Суду № 109

Червень 2008 р.

Maslov проти Австрії - 1638/03

Рішення від 23.6.2008 [ВП]

Стаття 8

Стаття 8-1

Повага до сімейного життя

Повага до приватного життя

Наказ про вислання, виданий на підставі засудження за переважно ненасильницькі злочини, скоєні неповнолітнім: *порушення*

Факти: Заявник, громадянин Болгарії, 1990 року, у віці шести років, переїхав до Австрії і законно проживав там зі своїми батьками, братом і сестрою. 1999 року заявник отримав дозвіл на необмежене перебування. У 2001 році, коли йому було 16 років, орган федеральної поліції наклав на заявника десятирічну заборону на перебування, котра набувала чинності від моменту досягнення ним вісімнадцятиліття. Наказ було видано після засудження заявника судом у справах неповнолітніх за пограбування за обтяжуючих обставин, вимагання і напад, скоєні у віці від 14 до 15 років, і за які він мав відбути тюремне ув'язнення. Після відбуття ув'язнення і досягнення повноліття, заявника депортували до Болгарії у грудні 2003 року.

Право: Видання та виконання наказу про вислання заявника, що є втручанням у його право на повагу до його приватного та сімейного життя, було здійснене відповідно до закону і переслідувало правомірну мету – запобігання заворушенням чи злочинам. Вирішальною ознакою цієї справи є ранній вік, у якому заявник скоїв злочини, а також, за винятком одного, їх ненасильницький характер. Його було засуджено переважно за діяння ювенальної злочинності. Коли вживаються заходи з вислання неповнолітнього злочинця, зобов'язання врахувати інтереси дитини передбачає зобов'язання сприяти його чи її реінтеграції. Реінтеграція не буде досягнена шляхом

розриву родинних і соціальних зв'язків через вислання, яке у випадку неповнолітнього злочинця має залишатись крайнім заходом. Після звільнення з тюрми, заявник лишався у Австрії ще 18 місяців і більше не скоював злочинів. Про поведінку заявника в тюрмі відомо мало, як і про те, наскільки покращились умови його життя після звільнення, тож поведінка заявника після скоєння злочинів має менше ваги, ніж інші критерії, зокрема те, що заявник скоїв переважно ненасильницькі злочини у неповнолітньому віці. Заявник мав головні соціальні, культурні, мовні і родинні зв'язки саме в Австрії, де жили усі близькі члени його родини, і він не мав будь-яких доведених зв'язків із країною походження. Обмежена тривалість заборони на проживання у даній справі не є вирішальною. З огляду на юний вік заявника, десятирічний наказ про вислання забороняв йому проживати в Австрії у найвідповідальніший період свого життя майже стільки ж часу, як він вже у ній прожив. За таких обставин, ця заборона була непропорційною щодо законної мети, отже, вона не була необхідною у демократичному суспільстві.

Висновок: порушення (шістнадцятьма голосами проти одного).

Стаття 41 – 3000 євро стосовно моральної шкоди.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини
Це резюме, підготовлене Секретаріатом, не є обов'язковим для Суду.

Посилання на [Інформаційні повідомлення з юриспруденції](#)
© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.
Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад підготовлено на замовлення і за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду і Суд також не несе відповідальності за його якість. Переклад можна завантажити з електронної бази рішень (HUDOC) Європейського Суду з прав людини (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-якої іншої бази, в якій його розміщено з дозволу Суду. Копіювання тексту перекладу допускається в некомерційних цілях за умови наведення повної назви справи, разом із вищенаведеним повідомленням про авторські права та посиланням на Цільовий фонд «Права людини». З питань, пов'язаних з наміром використати ту чи іншу частину цього перекладу в комерційних цілях, прохання звертатися за адресою publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.
The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.